

12. Chemarea cerească în epistola către Filipeni¹

„Umblați într-un chip vrednic de Evanghelie ...

Pentru că cetățenia noastră este în ceruri.” – Filipeni 1.27; 3.20

12.1 Destinația omului

Dumnezeu a creat inițial pe oameni pentru pământ. Adam a fost destinat să umple pământul și să-l supună (Geneza 1.28). Mai târziu omul decăzut ar fi putut prin împlinirea Legii să obțină o stare pe pământ în care el era recunoscut de Dumnezeu și de oameni. Binecuvântarea lui Dumnezeu în lucrurile pământești era dovada că se trăia o viață plăcută lui Dumnezeu – nu numai la izraeliți, ci de exemplu și la Avraam și Iov. Un cadru pentru această stare îl oferea Legea. Dacă omul ar fi împlinit Legea, el ar fi obținut o poziție în care el ar fi fost numit „fără vină” (vezi pe Pavel în Filipeni 3.6).

În Împărăția de o mie de ani omul va ajunge să obțină aici pe pământ starea pentru care a fost destinat: când fiecare va sta sub vița de vie a lui și sub smochinul lui (Zaharia 3.10). Și deoarece moartea nu va mai interveni în mod necesar,² omul nu trebuie să se mai teamă că moartea va pune capăt savurării lucrurilor pe care el le-a obținut. El a ajuns la țelul lui aici pe pământ, atunci când va savura această binecuvântare în părtășie cu Dumnezeu.

Avraam a fost chemat de Dumnezeu chiar pentru un țel deosebit aici pe pământ: el trebuia să devină o națiune mare și toate națiunile pământului trebuiau să fie binecuvântate în el. Potrivit făgăduinței lui Dumnezeu el trebuia să primească ca moștenire pe pământ o țară deosebită, și urmașii lui trebuiau să fie în număr foarte mare. Acesta era țelul chemării pământești, care a început cu Avraam și care s-a moștenit pentru poporul Israel.

12.2 O chemare spre cer (Filipeni 3.14)

... chemării **spre în sus** a lui Dumnezeu, în Hristos Isus (Filipeni 3.14).

Specificul în timpul actual este însă, că sunt oameni pe pământ, care nu sunt de pe pământ, ci în ceea ce privește caracterul sunt cerești. Ei au o chemare spre cer, numele lor „sunt scrise în ceruri” (Luca 10.20), și ei au o cetățenie cerească, o patrie cerească: „... și cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești” (1 Corinteni 15.48). Așa după cum Israel își va deduce speranța lui din faptul că Mesia va veni, ca să domnească *pe pământ*, tot așa speranța Adunării își primește caracterul ei din poziția pe care Hristos a ocupat-o acum *acolo sus în cer*.

Această chemare cerească ne este explicată diferit în trei epistole. *Poziția* referitoare la chemarea cerească o găsim în epistola către Efeseni. Acolo ne este descrisă în capitolele 1-3 chemarea cu care noi am fost chemați (Efeseni 1.18; 4.1); noi suntem priviți de Dumnezeu ca

¹ Preluat din lucrarea „**Der vergessene Reichtum**” cu păstrarea împărțirii pe capitole și subcapitole. (n. tr.)

² Numai oamenii răzvrătiți vor muri (Psalm 101.8).

fiind deja strămutați în cer (Efeseni 2.6). Epistola către Evrei ne arată *privilegiile* chemării cerești, noi fiind numiți acolo „tovarăși” ai acestei chemări (Evrei 3.1).

Practica chemării cerești o găsim dimpotrivă în capitolul al treilea al epistolei către Filipeni. Acolo ea este numită „chemarea spre în sus a lui Dumnezeu” (Filipeni 3.14). Prin aceasta devine clar aspectul practic al acestei chemări cerești: noi trebuie să mergem pe drumul nostru având privirea îndreptată nu în jos, ci în sus. Noi nu așteptăm un Hristos pe pământ, care ne face să savurăm pacea stând sub vița de vie a noastră, ci noi gândim la „cele de sus” (Coloseni 3.1). Căci acolo sus este Cel care este bucuria adevărată a Tatălui și ne este arătat ca „Cel ceresc” (1 Corinteni 15.48,49), pentru ca pe pământ să trăim cu adevărat în chip ceresc.

Nu este de mirare că noi găsim aspectul acesta în epistola către Filipeni, căci această epistolă prezintă practica creștină. Ea descrie viața creștină normală – „normală” în sensul că ea „corespunde normei”, deci așa cum noi trebuie să fim potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Dacă vrem să definim altfel cuvântul „normal”, și anume așa cum cel puțin este folosit în mod uzual, în sensul de „obișnuit” sau „de obicei”, constatăm că epistola către Filipeni descrie viața creștină „cea mai ne normală” sau „cea mai neobișnuită”.

Vrem în continuare să arătăm drumul cum noi putem urma această chemare cerească. Într-un anumit sens noi suntem străini pe pământ, am fi ca extratereștri pe pământ, dacă ar exista extratereștri, căci extratereștri ar fi din prima creație. Însă ca credincioși noi, în ceea ce privește natura noastră nouă, stăm în afara primei creații: patria noastră este cerul (Filipeni 3.20), și deoarece noi avem viața lui Hristos, noi suntem cerești tot așa cum este Cel ceresc, Hristos (1 Corinteni 15.48).

12.3 Lume și pământ

Mulți creștini sunt obișnuiți să tragă o linie de despărțire clară între „lume” și „pământ”. Prin cuvântul „lume” înțeleg lucrurile păcătoase și prin cuvântul „pământ” înțeleg lucrurile care într-adevăr nu sunt totdeauna folositoare, dar nici nu sunt „interzise”, ca să zicem așa „domeniul neutru”. În privința aceasta suntem ispitiți să împingem cât mai mult din sertarul „lume” în sertarul „pământ”. Dacă comparăm care sunt lucrurile, pe care părinții le considerau a fi „lume” și câte dintre ele noi le denumim „pământ”, atunci aceasta ar trebui să ne dea de gândit. Trebuie să fim atenți când rostim această sentință, să nu ne înșelăm singuri. Scriptura nu trage o linie de demarcare strictă între lume și pământ sub această formă. Când în 1 Corinteni 7.31 se spune: „... și cei care se folosesc de *lume*, ca și cum nu s-ar folosi”, atunci nu este vorba de ceva păcătos, pe care noi am putea să-l folosim. Mai degrabă noi suntem solicitați să luăm lucrurile pământești numai „cu o mână ușoară” sau numai „în trecere”, așa cum odinioară Ionatan în trecere a gustat numai „puțină miere” cu vârful toiagului (1 Samuel 14.27.43). Noi trebuie să învățăm să privim lumea ca un loc unde trăim un timp, unde toate împrejurările sunt însă temporale și nu sunt foarte importante. În privința aceasta este permis să ne achităm de obligațiile noastre de căsnicie, de familie și profesionale cu toată seriozitatea și hărnicia (vezi Efeseni capitolul 5 și 6), căci tocmai în aceste împrejurări pământești putem arăta cum trebuie să se comporte cetățenii cerești.

În societatea noastră de bunăstare, în care noi trăim în Europa de vest, lucrurile pământești sunt un pericol mare, de care cu siguranță noi suntem puțin conștienți. Dacă ne axăm simțurile noastre spre lucrurile pământești – oricât de bune ar fi ele – și nu păstrăm înaintea ochilor noștri faptul că cetățenia noastră nu este aici pe pământ (compară cu Filipeni 3.30), ci noi suntem legați cu cele cerești, aceste lucruri ne pot despărți complet de chemarea noastră cerească. În cazul cel mai rău ele ne pot trage chiar la pierzare, în iad. În timpul actual, în care credincioșii au o chemare *cerească*, drumul unei gândiri orientate stăruitor spre pământ va sfârși totdeauna în iad (compară cu Filipeni 3.19), numai dacă mai înainte noi nu am fost smulși de pe acest drum. Suntem noi siguri, că noi am fost cu adevărat născuți din nou și drept urmare suntem copii ai lui Dumnezeu, dacă noi permanent preferăm lucrurile pământești ale vieții acesteia înaintea lucrurilor spirituale și ale chemării cerești? Dacă Domnul Isus în vorbirea Lui referitoare la timpul din urmă adaugă „amintiți-vă de soția lui Lot!” (Luca 17.32), atunci El vrea să arate ucenicilor Săi că nu o greșeală morală grea, ci a nu-te-putea-despărți de lucrurile pământești a pecetluit soarta soției lui Lot.

12.4 Bucuria în Domnul pe drumul ceresc (Filipeni 3.1)

Încolo frații mei, bucurați-vă în Domnul! Să vă scriu aceleași lucruri, mie nu-mi este greu, iar vouă vă este de folos. (Filipeni 3.1)

Capitolul trei al epistolei către Filipeni descrie cum în practică noi putem merge pe drumul nostru corespunzător chemării noastre cerești sau, așa cum ea este numită aici, „chemării spre în sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3.14). Acest drum nu este un drum simplu, căci el este total contrar a ceea ce noi vedem la semenii noștri, și este chiar neplăcut și opus simțământului nostru natural.

Noi putem merge pe drumul acesta numai dacă avem *bucurie* în inimile noastre. Omul natural fără credință caută bucurie în lucrurile pământești – aceasta este înclinația care corespunde naturii sale. Însă tocmai aceasta nu este posibilă pe drumul chemării cerești. Cu regret și noi credincioșii căutăm deseori bucuria într-un loc fals. Noi o căutăm în noi înșine sau în frații noștri și în surorile noastre sau în împrejurările noastre, iar rezultatul este dezamăgirea.³ Noi nu găsim în noi înșine nici un izvor de bucurie, cu regret frații noștri și surorile noastre deseori nu sunt prilej de bucurie, și împrejurările sunt deseori orice altceva, numai relații fericite nu sunt. Și Pavel ar fi avut, dacă și-ar fi căutat bucuria acolo, numai motive de deznădejde. El știa că el nu trebuia să caute bucuria în sine însuși, și dacă a văzut unele lucruri, pe care le putea constata la frații și surorile lui, putea numai să plângă (Filipeni 3.18); putea chiar să atenționeze cu privire la unii conducători (Filipeni 3.2). Împrejurările lui erau orice altceva, numai îmbucurătoare nu erau: când a scris epistola către credincioșii din Filipi, el era un întemnițat (Filipeni 1.12,13). Dar el avea un izvor de încredere pentru bucurie: *bucuria în Domnul*. Aici niciodată nu vom fi dezamăgiți.

³ Desigur noi avem dreptul să savurăm bucuria pământească, pe care Domnul dorește să ne-o dăruie, și s-o luăm cu mulțumire din mâna Sa (1 Timotei 6.17). Însă noi nu trebuie s-o folosim greșit și s-o facem centrul vieții noastre, fie că este vorba de căsnicie, familie, profesie sau lucruri materiale. Și în relațiile pământești, pe care Domnul ni le dăruie, noi putem arăta ceva despre felul relațiilor dintre Dumnezeu și copiii Săi precum și (în căsnicie) despre Hristos și mireasa Sa.

12.5 Răul, să înveți un drum pământesc (Filipeni 3.2)

Păziți-vă de câini, păziți-vă de lucrători răi, păziți-vă de scrijelare (Filipeni 3.2).

Existau în Filipi și în alte localități astfel de învățători falși, care conștient voiau să ducă pe credincioși înapoi la iudaism, înapoi pe drumul chemării pământești de odinioară a lui Dumnezeu sub Lege. Învățătorii, care prin propovăduirea lor voiau să abată pe creștinul credincios de la chemarea lui cerească, merită numai expresiile cele mai aspre: „câini”, „lucrători răi” (versetul 2).

Cu regret și astăzi sunt astfel de învățători. Ei predică calea care vrea să îndepărteze pe credincios de la chemarea sa cerească, însă nu așa de evident și de clar ca în timpul acela. Deseori ei împachetează această învățătură cu o așa înțelepciune teologică, că ea nu se observă imediat. Probabil unii din acești învățători nici nu sunt conștienți de consecințele învățării lor. De asemenea în zilele noastre sunt mulți foarte preocupați să facă creștinismul atrăgător pentru omul natural, și nu observă că prin aceasta fac jocul celui care produce confuzii. Dacă satan nu mai poate câștiga pentru sine pe credincioșii adevărați, el dorește totuși ca cel puțin ei să nu corespundă chemării pe care le-a făcut-o Dumnezeu.

12.6 Ce este creștinismul practic? (Filipeni 3.3)

Pentru că noi suntem circumcizia, cei care slujim prin Duhul lui Dumnezeu și ne lăudăm în Hristos Isus și nu ne încredem în carne (Filipeni 3.3).

Toate aceste însușiri („circumcizia”, „slujirea lui Dumnezeu”, „lauda în Hristos”) au ceva comun: ele descriu o chestiune vie și nu forme (moarte). În vechiul legământ era posibil simplul ritual și cu regret el se întâlnește și astăzi în anumite cercuri creștine. În cazul circumciziei, despre care scrie Pavel, este vorba de circumcizia *inimii*, în contrast cu circumcizia *cărnii*, pe care o promovau învățătorii iudaizanți. Prin circumcizia carnală credincioșii trebuiau (ca în iudaism) să împlinescă prescripțiile exterioare ale Legii, aceasta înseamnă, să se încredă în carnea lor, pentru ca prin aceasta să obțină ceva înaintea lui Dumnezeu, de exemplu recunoștere și dreptate. Însă prin circumcizia inimii credinciosul recunoaște că el a murit împreună cu Hristos și carnea lui nu mai are nici un drept. Desigur astăzi circumcizia cărnii în sensul strict al cuvântului din motive religioase în Europa de vest nu este nici o problemă. Însă orânduilele omenești sau mărturiile creștine pot ușor fi caracterizate de un astfel de semn exterior și prin aceasta falsifică caracterul creștinismului practic adevărat.

Adevăratul creștinism practic este o lucrare a Duhului lui Dumnezeu în inimă și el ne conduce la adorare și rugăciuni de mijlocire (cuvântul „a sluji” din versetul 3 are aici înțelesul special de „a practica serviciul divin”). Aceasta are atât un aspect personal cât și unul colectiv. În mod deosebit la aspectul colectiv există în timpul nostru pericolul de a cădea iarăși într-un serviciu divin orientat spre rituale exterioare și prin aceasta corespunde chemării pământești a poporului Israel. Tot ce înlocuiește lucrarea Duhului lui Dumnezeu în inimă, ca să ne ducă la

o închinare (exterioară), cum ar fi liturghia, muzica, eforturi intelectuale sau activism spontan, nu este creștinism adevărat și nu corespunde chemării cerești a creștinului.

Creștinismul adevărat este caracterizat și prin aceea că el are ca subiect un Hristos viu. Este o viață centrată pe Hristos. Cum ar putea fi altfel? Dacă eu mă numesc creștin, aceasta înseamnă în primul rând că eu am fost adus la Hristos. Nu este vorba în primul rând de o lucrare creștină, de o slujire creștină, de ajutor pentru oameni, ci de Hristos Însuși. De asemenea eu nu mă voi lăuda cu ceea ce eu însumi am lucrat, ci cu ceea ce Hristos a lucrat. Noi putem trăi centrați pe Hristos numai dacă nu așteptăm nimic de la carne. În privința aceasta nu este vorba în primul rând de natura veche păcătoasă, așa cum ne arată versetul următor, ci de realizări și cuceriri pe care le-am obținut prin eforturile proprii sau le-am moștenit prin naștere.

12.7 Obstacole pe drumul ceresc? (Filipeni 3.4-6)

... 4 deși eu am motiv de încredere și în carne. Dacă vreun altul gândește să se încreadă în carne, eu cu atât mai mult: 5 circumcis a opta zi; din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; după lege, fariseu; 6. în privința râvnei, persecutor al Adunării; în privința dreptății care este în Lege, fiind fără vină; (Filipeni 3.4-6).

Pavel putea arăta multe calități, care îi dădeau posibilitatea să aibă un anumit statut în carne. Vedem aici un om în starea lui cea mai bună: echipat cu orice avantaj și cu orice însușire excelentă, pe care Dumnezeu putea s-o dea unui om, așa cum el sta înaintea lui Dumnezeu în cea mai bună stare după legământul vechi. Însă în chemarea cerească un astfel de statut nu are nici o însemnătate. Un om cu aceste cele mai bune calități este pus complet în umbră prin Hristos. Dumnezeu nu are nici o bucurie pentru un astfel de om. Bucurie adevărată El are numai la Omul al doilea: Hristos, Omul din cer. Și numai în măsura în care Hristos poate lucra în noi, Dumnezeu are bucurie și de noi. Însă cât de importante sunt uneori și pentru noi astfel de calități pământești.

Versetele 5 și 6 enumeră calități înnăscute și dobândite personal precum și o „dreptate” omenească, câștigată prin muncă proprie. Cât de mult este venerată, chiar și în multe cercuri creștine, starea socială a unei persoane! Cât de des joacă un rol important – tocmai în cercurile creștine -, dacă cineva este un simplu lucrător sau profesor, sau dacă ocupă o funcție creștină, fie ea de pastor, bătrân sau frate învățător al unei biserici. Aceste slujbe aduc într-adevăr binecuvântare, dacă sunt făcute prin Duhul, dar starea pe care ne-o oferă o astfel de misiune sau funcție, nu are nici o importanță înaintea lui Dumnezeu: dimpotrivă, deseori ea este un obstacol pe calea cerească.

Apartenența la o grupă deosebită era foarte importantă cândva pentru Pavel. Cunoaștem și noi gândul acesta, ar trebui să fie „ceva deosebit” să aparții acestei grupe de oameni sau acelei grupe de frați și de surori? Dacă „eul” nu are voie să fie important, atunci cel puțin „noi”!

Noi citim cărți care ne abat și ne împiedică să învățăm să prețuim adevăratele valori creștine. Lumea are eroii ei și bărbații ei mari – bărbați cu aptitudini mărețe și daruri impresionante -, și noi putem citi cărți care mărturisesc despre astfel de bărbați și ne determină să gândim cu

respect despre ei, fără să gândim dacă Dumnezeu Se bucură de ei. Probabil admirăm calități morale care sunt contrare ființei smerite și însușirilor sfinte ale lui Hristos.⁴

12.8 Cum se pot birui obstacolele? (Filipeni 3.7,8)

... 7 dar cele care îmi erau câștig le-am socotit pierdere, datorită lui Hristos. 8 Dar în adevăr, și socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespuse de mari a cunoștinței lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câștig pe Hristos (Filipeni 3.7,8).

Să renunți la lucruri, care sunt socotite gunoi, nu este o jertfă, chiar dacă în sine ele sunt religioase, nobile sau respectabile. Eu am recunoscut probabil că însușirile mele *rele* îmi sunt o pagubă; însă Pavel a cunoscut că însușirile lui *bune* erau o pierdere pentru el: după ce el a văzut Omul glorificat în cer, el a socotit calitățile lui înnăscute, realizările lui, așa-numitele lui însușiri bune, râvna lui carnală, ceea ce pentru el odinioară era câștig, ca „pierdere”. Pavel a evaluat aceste lucruri nu într-un act de entuziasm spontan după întoarcerea lui la Dumnezeu, așa ca și cum ar fi fost copleșit de Hristos. Nu, Hristos a devenit pentru Pavel tot mai mare pe parcursul vieții lui, așa că mai târziu el (în timpul întocmirii epistolei către Filipeni), a evaluat aceste lucruri pământești chiar cu cuvinte mai aspre: ca fiind „gunoi”. Totul a devenit fără valoare în ochii lui, căci el voia numai să câștige pe Hristos. Noi astăzi avem nevoie să regândim sistemul nostru de evaluare, pe ce se bazează inima noastră, pe ce suntem mândri și despre ce considerăm că ar avea vreo valoare înaintea lui Dumnezeu. Altfel va trebui probabil la sfârșitul vieții noastre sau în veșnicie să recunoaștem că am alergat după țeluri total false.⁵

Numai pentru că viața pentru Pavel era Hristos, el a putut spune, că a muri este câștig. Dacă noi nu mai așteptăm nimic de la lumea aceasta, dacă am recunoscut caracterul ei trecător și dacă viața pentru noi este cu adevărat Hristos, atunci când murim nu putem pierde nimic, ci putem numai câștiga ceea ce pentru noi deja aici pe pământ a fost viața noastră: Hristos. Noi spunem ușor: „Hristos este viața mea!”, dar putem noi să spunem și: „Viața pentru mine este Hristos”? Este pusă ștampila „Hristos” pe viața mea, și includ eu pe Hristos în toate situațiile vieții mele? Mă trezesc eu cu „Chipul Lui” (Psalm 17.15) înaintea mea și mă culc eu gândind la El?

Ce l-a determinat pe Pavel în ceasul acela înaintea Damascului să răstoarne sistemul lui de valori, încât calitățile lui înnăscute, însușirile și realizările lui cele mai bune le-a privit nu numai ca fiind fără valoare, ci ca gunoi?

- El a văzut pe Hristos în glorie.

⁴ Din aceasta fac parte, de exemplu, multe din ceea ce noi găsim la eroii unui Karl May sau alți autori asemănători.

⁵ Ce ar fi spus Pavel, dacă ar fi auzit spunându-se: dacă ai studiat trei ore Biblia, „ai voie” să privești odată o oră la televizor? – El niciodată nu ar fi ajuns la gândul să cântărească în felul acesta lucrurile pământești cu lucrurile cerești. El nici nu ar fi simțit o împovărare să se preocupe cu lucrurile cerești și nici nu ar fi considerat relaxare posibilitatea de a privi o oră la televizor.

- El a văzut o ceată aici pe pământ unită cu El în modul cel mai intim.
- El s-a văzut pe sine însuși despărțit de această glorie.
- El a cunoscut că multele lui calități l-au făcut dușmanul de moarte al acestui Om în glorie.
- El a aflat că acest Om în glorie voia să Se îndure de el.

12.9 Izvoare de ajutor pe calea cerească (Filipeni 3.8-12)

8 Dar în adevăr, și socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespuse de mari a cunoștinței lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câștig pe Hristos; 9 și să fiu găsit în El nu având ca dreptate a mea pe cea din Lege, ci pe aceea care este prin credința în Hristos, dreptatea de la Dumnezeu, prin credință, 10 ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și comuniunea suferințelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui, 11 dacă voi ajunge cumva la învierea dintre morți. 12 Nu că am obținut deja premiul sau că am ajuns deja desăvârșit; însă urmăresc, dacă aș putea să-l și apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. (Filipeni 3.8-12).

S-ar putea probabil spune, că omul în principal este marcat prin dorințele lui. Dorințele lui Pavel erau așa de îndepărtate de dorințele omului natural – și chiar de ale celor mai mulți creștini credincioși -, că noi tocmai în acestea cunoaștem cât de cu totul altfel chemarea cerească modelează viața noastră.

- Cât de multe țeluri avem noi, care sunt numai în legătură cu pământul și probabil nu neapărat au ceva a face direct cu Hristos: succes în profesie, o căsnicie fericită⁶, o familie armonioasă, o grădină frumoasă, o casă, un concediu odihnitor? În toate acestea nu este nimic de lepădat sau păcătos – dimpotrivă, Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să avem o căsnicie bună, să lucrăm cu hărnicie și așa mai departe -, dar dacă tot sufletul nostru îl punem în aceste lucruri, atunci ele ne despart de Hristos. Pavel nu poseda nimic din acestea, dar el nu avea nici dorințe în sensul acesta. Ceea ce el voia să câștige, era Hristos. Chiar și atunci când ne gândim la sfârșitul drumului vieții noastre, cu siguranță dorim să fim în cer, scăpați de toată suferința pământului acesta – dar este dorința noastră și aceea de a câștiga pe *Hristos*?
- Pavel voia să fie „găsit în El (Hristos)” (Filipeni 3.9). Țelul lui era să fie unit cu Hristos și să fie îmbrăcat cu o dreptate, care este garantată „de Dumnezeu” și „prin Hristos” și primită „prin credință”, nu prin propriile lui realizări. El nu voia să apară înaintea lui Dumnezeu cu propriile lui realizări.
- Pavel voia să cunoască pe Hristos. Chiar dacă el Îl cunoștea deja de mulți ani și era așa de înaintat în cunoașterea lui Hristos, cum niciunul dintre noi nu va ajunge să-L cunoască, totuși el prezintă această cunoaștere ca ceva de viitor. Mai era încă așa de mult de cunoscut din Hristos. Ne preocupăm noi cu *Cuvântul*, ca să cunoaștem în *El* pe Hristos, și trăim noi o viață în *părtășie cu El*, ca să-L cunoaștem și în *practica vieții noastre creștine*?

⁶ O căsnicie fericită poate desigur să arate ceva din frumusețea legăturii dintre Hristos și Adunarea Sa.

- Pavel voia să aibă parte de puterea învierii Lui. Numai în puterea învierii, așa cum ea ne este arătată în epistola către Efeseni capitolele 1 și 2, este un credincios în stare să meargă pe un astfel de drum, care este contrar simțămintelor naturale, și să biruie greutățile de pe acest drum. În propria putere el nu va putea niciodată să meargă pe un astfel de drum.
- Pavel se simțea așa fel atras de Hristos, că el voia să ajungă la glorie pe același drum pe care Hristos a ajuns la glorie. Dacă Hristos a suferit, atunci și el voia să meargă pe drumul unor astfel de suferințe. Dacă Hristos a trecut prin moarte, atunci voia și el să meargă prin moarte. Dacă Hristos prin înviere a intrat în glorie, atunci voia și el să intre în glorie prin înviere.
- Pentru ca nimeni să nu poată gândi: da, Pavel, el a reușit aceasta!, el adaugă: „Nu că am obținut deja aceasta sau că am ajuns deja desăvârșit” (versetul 12). Însă în toate acestea Pavel se știa apucat de Hristos Isus Însuși. Aici străduința lui se unește cu străduința lui Hristos Însuși. Nu ne impulsionează să știm că Hristos Însuși ne-a apucat spre glorie?

12.10 Cum se reușește să mergi pe un astfel de drum? (Filipeni 3.13,14)

13 Fraților, eu însumi nu consider că l-am apucat; dar una fac: uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, 14 alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării spre în sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus. (Filipeni 3.13,14).

1. Primul pas să mergi pe acest drum, așa cum a mers Pavel, este *concentrarea asupra țelului*: „... una fac”. Nu ne împiedică de cele mai multe ori faptul, că noi într-adevăr avem pe Hristos ca țel al nostru, dar alături urmărim multe alte „țeluri secundare”, care ne răpesc energia pentru țelul principal? Pavel ne atenționează în privința aceasta și se folosește de o imagine din sport: dacă alergătorul nu se uită atent la țel, ci la împrejurimi, la spectatori și așa mai departe, el este distras și nu are energia necesară să câștige întrecerea la fugă.
2. Pasul al doilea este, *să nu se preocupe cu trecutul lui propriu*. Dacă vrem să mergem pe drumul chemării cerești, noi trebuie să lăsăm în urmă nu numai „realizările” noastre pământești, ci și propria noastră istorie. Cât de mulți creștini sunt împiedicați pe drumul lor de credință prin trecutul lor. Ei se preocupă cu propriile lor păcate și cu păcatele care le-au fost făcute de alții; ei se preocupă cu ocaziile pierdute; se preocupă cu ceea ce ar fi fost posibil, „dacă nu ...”, și așa mai departe.
3. Se mai adaugă un al treilea pas: noi trebuie *să ne întindem spre ce este înaintea*. De aceasta ar trebui să ne amintim în fiecare dimineață, că acum începe o zi nouă, cu posibilități noi de a trăi pentru Domnul.

4. În al patrulea rând, noi trebuie să avem permanent țelul înaintea ochilor și să alergăm drept spre el. Cu ochii îndreptați spre țintă, trebuie să folosim toată energia, ca să ajungem la această țintă. Drumul chemării cerești nu este o promenadă. Pe acest drum nu este timp să faci picnic.

12.11 Există numai acest singur drum! (Filipeni 3.15-17)

15 Deci câți suntem desăvârșiți să gândim aceasta; și, dacă gândiți ceva altfel, Dumnezeu vă va descoperi și aceasta. 16 Dar la ceea ce am ajuns, să umblăm pe aceleași urme. 17 Fiți împreună-imitatori ai mei, fraților, și ațintiți-vă privirea la cei care umblă așa cum ne aveți model pe noi; (Filipeni 3.15-17).

Acum Pavel încurajează pe frații și pe surorile lui să meargă împreună cu el pe acest drum. Pentru aceasta el se prezintă pe sine însuși ca exemplu și se referă la alții care cu același fel de gândire merg pe drumul lor. Că noi ar trebui să fim imitatori ai lui Pavel nu înseamnă să privim la Pavel ca țel al nostru; nu, noi ar trebui să gândim la fel de ceresc cum gândește el și să alergăm ca el „pentru premiul chemării spre în sus a lui Dumnezeu” (Filipeni 3.14). Pe cine luăm noi ca model? Chiar dacă noi nu suntem așa de maturi spiritual ca Pavel, chiar dacă probabil noi gândim altfel, există totuși numai acest singur drum. În ceea ce suntem una cu Pavel, vrem să mergem pe acest drum. Fiecare va fi evaluat după felul în care a trăit potrivit cu cunoașterea pe care o are, și pentru ceea ce noi nu suntem încă așa de departe, Dumnezeu nu va avea alt drum pentru noi, chiar dacă El are multă răbdare cu noi.

12.12 Cei care gândesc la cele pământești (Filipeni 3.18,19)

... 18 (pentru că mulți, despre care v-am spus deseori și spun și acum plângând, umblă ca vrăjmașii crucii lui Hristos, 19 al căror sfârșit este pieirea, al căror Dumnezeu este pântecele, și gloria le este în rușinea lor, care gândesc cele pământești). (Filipeni 3.18,19)

Să nu fi așa de avansat în practica acestui drum, așa cum a fost Pavel, este cu totul altceva decât să ai un alt fel de gândire decât Pavel. Pavel gândea la cele cerești. Acest fel de gândire este străin ființei noastre naturale. Numai viața nouă dă naștere la acest fel de gândire. Dacă noi gândim pur și simplu la cele pământești, sfârșitul unui astfel de drum este pieirea. Pavel nu minimalizează aceasta aici prin cuvinte ca: „un credincios adevărat nu poate să meargă în pierzare”, chiar dacă aceasta este adevărat. În astfel de cazuri se constată că viața nouă lipsește. Deja în timpul lui Pavel erau din aceia care au făcut o „impresie bună”, da, chiar atât de bună că Pavel, după cât se pare, a vorbit pozitiv despre ei. Dar acum s-a constatat că felul lor de gândire era pur pământesc. Prin aceasta într-adevăr ei nu au devenit vrăjmași ai lui Hristos, dar erau vrăjmași ai drumului pe care El a mers pe pământul acesta, și anume drumul crucii. Nici un om care se declară public ca fiind creștin, chiar dacă în realitate nu este, nu poate în același timp să apară public ca vrăjmaș al lui Hristos. Ei erau vrăjmași ai crucii lui Hristos, vrăjmași ai unui drum care se sfârșea în dispreț și rușine așa cum arăta viața Domnului Isus privită din afară (Filipeni 2.8). Ei nu voiau o astfel de viață. Dumnezeul lor nu era Dumnezeul cerului, ci „pântecele” lor, aceasta înseamnă că ei aveau în vedere numai satisfacerea nevoilor lor naturale.

În societatea noastră de bunăstare în privința aceasta este probabil mai puțin vorba de mâncare și băutură, însă în schimb probabil mai mult despre noul autoturism, de camera următoare, pe care vrem să o renovăm, noul computer, noul telefon celular, îmbrăcăminte nouă, și așa mai departe. Desigur aceste lucruri în ele însele nu sunt de lepădat, și noi avem nevoie de multe lucruri pentru viața noastră; dar dacă gândurile noastre se rotesc numai în jurul acestora, atunci în ele se arată un fel de gândire pământesc. Să ne întrebăm, cu ce sunt preocupate gândurile noastre, atunci când este vorba de lucruri neapărat necesare, de exemplu mersul cu autoturismul, joggen sau călcatul rufelor. Probabil etaloanele noastre de valori s-au inversat: lucrurile asupra cărora cu mândrie atragem atenția vecinilor noștri, fraților noștri – de asemenea și asupra așa-numitelor noastre însușiri bune -, sunt de fapt propria noastră rușine.

12.13 Țelul final al drumului ceresc (Filipeni 3.20,21)

20 Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, 21 care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Și supune chiar toate lucrurile. (Filipeni 3.20,21)

Noi nu suntem acum încă în adevărata noastră patrie, ci ne aflăm pe drumul într-acolo – însă un lucru este sigur: țelul este unul minunat, și Hristos ne va veni chiar în întâmpinare (1 Tesaloniceni 4.16,17), ca să ne conducă cu totul, și cu trupul nostru, în această patrie. Ca Mântuitor El ne va elibera de acest „trup al smereniei” și ne va da un trup, care va fi transformat „în asemănare cu trupul Său de slavă” (versetul 21a). Acesta este finalul triumfal al lucrării lui Dumnezeu în noi – noi vom fi ca El, ca Domnul nostru (1 Ioan 3.2). Noi vom primi lucrurile la care Dumnezeu ne-a chemat și am fost apucați de Hristos, „potrivit lucrării puterii pe care o are de a-Și supune chiar toate lucrurile” (versetul 21b). Noi vom avea un trup liber de suferințe și boli, un trup care nu îmbătrânește, care niciodată nu a fost atins de păcat și niciodată nu poate fi atins de păcat, nu numai un trup al gloriei – potrivit pentru glorie -, ci un trup care este identic cu al Aceluia care șade la dreapta lui Dumnezeu.

Nu se merită toată osteneala pentru acest țel?

12.14 Care este situația cu noi?

Așa cum Pavel a văzut pe Omul glorificat în cer și de aceea urmărea să ajungă la acest țel, tot așa și noi putem și trebuie să fim plini de râvnă ca el. Există deja aici pe pământ nespuse de multe lucruri prețioase, pe care noi le putem obține: să cunoaștem pe Hristos și să fim umpluți cu „valoarea nespuse de mare a cunoașterii lui Hristos Isus” (Filipeni 3.8). Din pricina lui Hristos apostolul a socotit toate celelalte, care privesc omenește ar fi putut fi un câștig, gunoi. Probabil unul sau altul dintre cititori ar putea gândi: aceasta este ceva exagerat! De ce ar trebui eu pentru Hristos să dau la o parte tot, de care mă bucur și consider de valoare – chiar și ceea ce fac pentru Dumnezeu (prin puterea proprie)?

Apostolul a învățat să renunțe la totul pentru Hristos, viața lui era Hristos și moartea era câștig. De ce? El a văzut valoarea nespuse de mare în Persoana Hristosului glorificat la dreapta

lui Dumnezeu. De aceea nu voia să se dea mulțumit să predice filipenilor numai iertarea de păcate. Și ei ar trebui să cunoască valoarea nespus de mare a Domnului, pentru ca și ei să renunțe la toate pentru el.

Să ne ocupăm cu *tot* Cuvântul lui Dumnezeu și cu „*tot* planul Său” (Faptele Apostolilor 20.27)! Dacă am citi numai evangheliile, nu am ști multe despre puterea învierii Sale și despre gloria Lui în cer. Propriu-zisa „valoarea nespus de mare a cunoașterii lui Hristos” (Filipeni 3.8) ne-ar rămâne ascunsă. Nu corespunde intențiilor lui Dumnezeu, dacă un creștin nu dorește după aceste lucruri.

Este de înțeles că un credincios tânăr în credință privește mântuirea ca fiind lucrul cel mai mare din viața de creștin. Dar dacă cineva, care de mulți ani este creștin, nu știe să relateze mai mult despre Hristos, decât că El a murit pentru păcatele lui, atunci el niciodată nu a dorit să-L cunoască pe deplin și să ajungă „la măsura staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4.13). Fiecare creștin în creștere ar trebui mai devreme sau mai târziu să cunoască că mântuirea este ușa de intrare într-o țară în care se găsesc „tot felul de binecuvântări spirituale în locurile cerești în Hristos” (Efeseni 1.3). Acest gând depășește într-adevăr învățătura din epistola către Filipeni, dar în acest context merită amintit. Dumnezeu realmente nu are în cer mai mult decât El ne-a dăruit deja în Hristos. Este trist să vedem cât de indiferenți și fără simțăminte trecem uneori pe lângă aceste lucruri. Ce desconsiderare a darurilor pe care Dumnezeu le-a prevăzut în planul Său pentru noi! Dacă noi ca și Pavel dăm totul la o parte și vrem să alergăm numai după țelul ceresc, noi înșine trebuie să avem o imagine, o impresie despre Domnul glorificat în cer, așa cum Îl putem vedea în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi trebuie „să fim apucați de Hristos Isus (Însuși)” (Filipeni 3.12) și copleșiți de El. Să uităm ce este în urmă și să ne întindem spre cele dinainte! Să practicăm chemarea noastră cerească și să ne bucurăm de clipa când trupul nostru va fi transformat „ *asemenea trupului Său de slavă*” (Filipeni 3.21).

Noi realizăm chemarea cerească, prin aceea că ne îndreptăm gândurile „la cele de sus” (Coloseni 3.2), și nu șezând comozi în fotoliu, privind în depărtare și visând la ce va fi probabil în cer. Nu, noi trebuie să ne orientăm spre Hristos și în toate să căutăm să promovăm interesele cerului. Un consul în străinătate promovează interesele țării sale, prin aceea că acolo se preocupă cu interesele țării sale și nu prin aceea că el se așează și visează despre cum arată în țara lui.

Probabil unul sau altul nu s-a gândit niciodată la aceste legături și acum se simte probabil un creștin rău – dar noi nu vrem să descurajăm, ci să încurajăm, ca Hristos să fie mai bine cunoscut. Să ne căim de necredințioșia noastră în aceste lucruri de ieri și să ne întindem din nou spre țintă. Este o țintă *în cer*. Pavel nu a putut să obțină în chip desăvârșit această țintă fiind pe pământ, dar cu cât se apropia mai mult de țintă, cu atât mai luminoasă îi strălucea gloria lui Hristos. Ne putem imagina aceasta ca un tunel: cu cât ne apropiem mai mult de ieșirea din tunel, cu atât mai mare și mai luminoasă devine lumina – tot așa este și cu Persoana lui Hristos.